

Ved disse lejligheder blev spørgsmålet om behovet for en fornyet vurdering af en ordning med tidsbegrænsede godkendelser inddraget i drøftelserne. Under 1. behandlingen af lovforslaget oplyste miljøministeren, at der i miljøministeriet var et lovforslag om miljøtilsyn under forberedelse, og at det derfor måtte være det rigtigste, at de lovændringer, der kommer på tale, bliver taget op til en samlet drøftelse:

For så vidt angår § 1, stk. 3, er lovændring unødvendig. Der kan derimod være behov for at præcisere bestemmelsens omfang, således, at det gøres klart at meningen med bestemmelsen ikke er, at hensynet til erhvervslivets omkostninger skal tillægges større vægt end miljøhensynet. Tværtimod er forholdet følgende:

For det første, fastslår § 1, stk. 2, udtrykkeligt, at miljøbeskyttelsesloven særligt skal varetage hensynet til miljøet.

For det andet, skal en virksomhed ifølge § 3, stk. 1 og 2, vælge en hensigtsmæssig lokalisering. Tilgodeses dette krav ikke i tilstrækkeligt omfang, må virksomheden affinde sig med, at lokalisering ikke bliver godkendt, eller at der stilles krav til virksomhedens etablering og drift.

For det tredje fastslår bestemmelsen i § 3, stk. 3, at en forurenende virksomhed skal træffe de nødvendige foranstaltninger for at forebygge og imødegå forureningen, og at driften skal tilrettelægges på en sådan måde, at virksomheden forurener mindst muligt.

En sammenfatning af disse elementer viser, at miljøbeskyttelsesloven indeholder tre miljøbeskyttende hensyn, som skal afvejes i forhold til de erhvervsøkonomiske hensyn.

Selvfølgelig må der også tages hensyn til, hvad der er teknisk muligt inden for realistiske økonomiske rammer. Det er imidlertid i overensstemmelse med folketingets intentioner om, at der på miljøbeskyttelsesområdet som på alle andre forvaltningsområder skal være et nogenlunde rimeligt forhold mellem mål og midler. § 1, stk. 3, fastslår således kun, at der skal tages hensyn til erhvervsøkonomiske omkostninger, hvis det vil være ude af proportion at stramme miljøkravene.

Miljøministeriet agter på denne baggrund at udsende et cirkulære, hvori det præciseres, at miljøhensynet skal tillægges større vægt i de lokale afgørelser.

Med hensyn til vurderingen af behovet for tidsbegrænsede godkendelser er det blevet fremhævet, at man siden indførelsen af kravet om godkendelse af særligt forurenende virksomheder har set en større og hurtigere udvikling af forureningsbe-

grænsende teknologi, end man kunne forudse for 10 år siden. Der har derfor været tanker fremme om at lade godkendelser og tilladelser bortfalde og fremover udelukkende at meddele tidsbegrænsede godkendelser samt at åbne mulighed for at gribe ind overfor godkendelser og tilladelser meddelt efter miljøloven.

Lovforslag, L 80, herom blev af SF og VS fremsat den 26. november 1985. I bemærkningerne til dette lovforslag henvises dels til miljøstyrelsens handlingsplan 1985-99 (redegørelse nr. 1, 1985, fra miljøstyrelsen), dels til miljøstyrelsens betænkning nr. 1, 1985, om miljøtilsyn. I nærværende lovforslag fremsættes i overensstemmelse med tilsynsudvalgets betænkninger forslag, som giver myndighederne adgang til at revidere vilkårene for virksomheders godkendelse eller tilladelse, med henblik på at forbedre virksomhedens egenkontrol eller at opnå et mere hensigtsmæssigt tilsyn, jfr. lovforslagets nr. 6. Denne bestemmelse vil medføre, at både myndighederne og virksomhederne får et bedre kendskab til forureningen, og at tilsynet vil blive mere effektivt ved det forudsatte øgede samspil mellem egenkontrol og tilsyn.

Myndighedernes kendskab til virksomhedernes forureningsforhold og især til forholdene på de mange virksomheder, som ikke er godkendte, fordi de stammer fra før miljøbeskyttelsesloven, og hvor tilsynet derfor ikke kan foretages på baggrund af en godkendelsesbehandling, vil også blive forøget, særligt når den i lovforslaget omtalte anmeldelsesordning sættes i kraft, jfr. bemærkningerne til nr. 14. Denne ordning tager især sigte på at forbedre tilsynet med de »gamle virksomheder«. Disse virksomheder udgør et flertal af landets virksomheder.

Det er et resultat af udviklingen siden 1974, at der er et bedre kendskab til forureningen fra godkendte virksomheder, mens man kun i begrænset omfang er bekendt med forureningen fra gamle virksomheder. I de nærmest kommende år bør disse virksomheder derfor være genstand for størst opmærksomhed.

Miljøbeskyttelsesloven indeholder i § 41, stk. 4, bestemmelse om, at godkendelser kan tidsbegrænses. I bemærkningerne til denne bestemmelse er det anført, at tidsbegrænsning særligt kan tænkes anvendt, hvor der er tvivl om omfanget af afhjælpende foranstaltninger, idet forureningsgraden ikke på forhånd kan bedømmes med tilstrækkelig sikkerhed. Eksempelvis nævnes desuden tilfælde, hvor det ikke er muligt at tage stilling til fremtidige skadevirkninger. Disse motiver afspejler i dag ikke det reelle behov for at tidsbegrænse godken-